

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wasilewski

w sprawie z wniosku U. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w R.

o wcześniejszą emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 18 lutego 2005 r.,

na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.

z dnia 16 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny w R. wyrokiem z dnia 16 lipca 2004 r. (III AUa .../04) oddalił apelację wnioskodawczyni – U. C. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 marca 2004 r. (III U .../03) oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – Oddział w R. z dnia 14 sierpnia 2002 r. uchylającej decyzję z dnia 9 marca 2001 r., na podstawie której wnioskodawczyni przyznane zostało prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem wymagającym stałej opieki.

W kasacji od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego w R. z dnia 16 lipca 2004 r. pełnomocnik wnioskodawczyni zarzucił niewłaściwe zastosowanie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), a w konsekwencji o uchylenie

zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 marca 2004 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja powinna czynić zadość szczególnym wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ k.p.c., w tym – poza przytoczeniem podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia – powinna ona zawierać także „przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), które stanowią odrębny element formalny kasacji jako pisma procesowego. Oznacza to w szczególności, że w kasacji należy wykazać (*sic!*), iż w sprawie, której ona dotyczy, bądź „występuje istotne zagadnienie prawne” (art. 393 § 1 pkt 1 k.p.c. – *a contrario*), bądź „istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie” (art. 393 § 1 pkt. 2 k.p.c. – *a contrario*), bądź też „zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo” albo „zachodzi nieważność postępowania” (art. 393 § 2 k.p.c.). Wnoszący kasację nie może przy tym ograniczyć się do powtórzenia w jej treści jednego lub kilku ustawowych sformułowań, do którego lub których pragnie nawiązać, jako do „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji”, lecz obowiązany jest do profesjonalnego prawniczego uzasadnienia wskazanej lub wskazanych „okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji” i to w kontekście okoliczności faktycznych i prawnych tej sprawy, której kasacja ta dotyczy. Nie spełnienie tego wymagania kasacji stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonymu w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Tymczasem w kasacji w niniejszej sprawie ani w jej *petitum*, ani też w jej uzasadnieniu w ogóle nie zostały przedstawione tak określone okoliczności, które miałyby uzasadniać jej rozpoznanie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c. orzekł jak w sentencji..

Teza:

Nie przedstawienie w kasacji „okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie” (art. 393³ § 1 pkt. 3 k.p.c.), a więc nie wskazanie w niej na występujące w sprawie okoliczności, o których mowa jest w art. 393 § 1 pkt. 1 lub pkt. 2 k.p.c. (*a contrario*) względnie w art. 393 § 2 k.p.c., przesądza o odrzuceniu kasacji (art. 393⁷ § 2 w związku z art. 393⁵ k.p.c.).